

Predikan i Kindaholms församling 2015 av Tobias Bäckström

12 sönd efter tref.

"Friheten i Kristus"

2 Mos 4:10-17

2 Kor 3:4-8

Matt 7:31-37

Ps: 37, 289, 398, 5

Människor som är födda utan hörsel brukar dessutom ofta ha svårt för att tala. Tidigare använde man sig av begreppet dövstum för dessa. Det betydde inte att deras talorgan inte fungerar. De allra flesta som är döva har inget fel på sina stämband eller bristande förmåga att forma ljud i sin munhåla. Ändå har de alltså svårt att tala.

Anledningen är att de inte kan höra. Vi lär oss att tala genom att lyssna och härma, kan vi inte lyssna kan vi inte heller tala. Orden måste först komma till oss innan vi kan forma egna ord.

Det är svårt att förstå den isolering det måste innebära att varken höra eller kunna tala, särskilt i en tid då det inte fanns moderna hjälpmedel. Man lever i en bubbla, man kan betrakta omgivningen men inte interagera med den.

Tyvärr tror jag att det finns många människor som lever så här. Inte bokstavligen, deras fysiska hörsel och tal behöver det inte vara fel på. Men många lever i isolerade bubblor där man har svårt att kommunicera med andra.

Och i förhållande till Gud gäller det för ännu fler, där är vi människor som en sådan här dövstum person. Vi är liksom födda med en viss lomhördhet. Vi har av naturen svårt för att lyssna. Och om vi inte hör Gud har vi också svårt att tala till honom. Först måste alltså Gud komma till oss och hela vår hörselskada innan vi kan forma ord tillbaka till honom. Gud söker oss människor innan vi ens kommit på idén att söka honom.

Idag talas det mycket om att det finns många vägar till Gud. Ingen har monopol på sanningen, ingen kan äga Gud. Det är naturligtvis sant, få skulle säga emot detta. Och på ett sätt är det inte fel att säga att det finns lika många vägar till Gud som det finns människor.

Men det viktigaste är Guds väg till oss. Det är han som ska ha monopol på oss och äga oss. Det hjälper inte hur många vägar det finns om inte Gud möter oss på den.

Den här berättelsen om den döve mannen handlar om hans väg till Jesus. Och vi märker hur lite som beror på honom. Han kom inte ens av sig själv till Jesus, det var andra som förde honom dit. Det var *de* som bad Jesus lägga sin hand på honom. De bad till Jesus å vännens vägnar. Men de fick inte bevittna själva undret. Jesus tog mannen avsides. Bort från de nyfikna blickarna. När han och den döve var ensamma skedde undret.

Fast Jesus var förstås inte helt ensam. Hela treenigheten var närvarande: Jesus såg upp mot himlen, mot sin Fader, han andades djupt. På samma sätt som han andades Helige Ande på sina lärjungar efter uppståndelsen, andades han nu på mannen. Och så talade han till honom. *Ordet*, Sonen var också närvarande. *"Effata"*, Öppna dig!

Hela Jesus frälsningsgärning sammanfattas i detta ord. Det var därför han kom till jorden, det var därför han blev människa. För att befria oss, öppna oss för Guds tilltal. Vi kan inte av egen kraft ta oss ur vår dövstumhet. Vi kan inte själva ta oss ur den bubbla av isolering som vi av naturen befinner oss i. Någon måste bryta igenom och öppna skalet utifrån. Det var för detta Jesus kom, för att säga sitt ”*Effata*” till mänskligheten.

Då kan det hända som det hände med den här mannen. *Med ens* öppnades hans öron och hans tunga löstes. *Med ens!* Det tar normalt lång tid att lära sig tala. Även om hans hörsel botades momentant borde hans talförmåga äga en viss eftersläpning. Men är hände det på ett ögonblick, både hans hörsel och talförmågan. Guds mirakel bröt igenom det mänskliga.

Vi tänker att mirakel upphäver naturlagarna, och det är visserligen det som händer tillfälligt, men det är inte poängen. Meningen med Jesus under var inte att underhålla folket, att stilla deras begär efter spektakulära händelser. Kanske var det också därför han gick avsides när miraklet skedde.

Meningen är istället att öppna folkets ögon för Gud som är Skaparen och Uppehållaren. Att mannen fick sin dövhet botad är knappast märkvärdigt, inte av den som skapat allas vår hörsselförmåga. När Jesus botade honom pekade han mot Skaparen. Här sker en nyskapelse, en upprepning av Guds skapargärning. När människor fick se Jesu under började de att prisas Gud, lovprisa Skaparen, de hade förstått Jesus mirakel rätt. Så öppnade Jesus inte bara mannens öron med sitt ”*Effata*” utan också folket som var i närheten fick sina öron och ögon öppnades och deras tal befriades. Syftet med hörseln är ju att vi ska lyssna till Guds Ord, och syftet med tungan är att vi ska lovprisa Gud.

Med ens började mannen tala. Jag tänker på hur det kan vara när vi letar efter ord. Vi vet vad vi tänker på men kommer inte på vad det heter. Ju mer vi söker i vårt minne desto svårare blir det att gripa det. Och så, *med ens*, har vi det. Ordet, det som vi desperat sökt efter. Det kommer så oväntat.

Så kan det också vara med en människas väg till Gud. Många söker och provar olika vägar. Kanske i tron att alla vägar leder till Gud, tror man det spelar det ju ingen roll vilken väg man väljer. Först i efterhand upptäcker man att väg efter väg bara är en återvändsgränd. Man går vilse och utan hjälp kommer man inte vidare. Man behöver vända om, vända tillbaka till Gud. Och en människas omvändelse kan gå på ett ögonblick, insikten och befrielsen är bara där.

Idag är det till dig Jesus talar sitt *Effata*. Han vill befria och öppna även dig. Med din hörsel lyssnar du till Guds Ord. Med din mun får du lovprisa Gud. Och vid nattvardsbordet får du närvara tillsammans med treenigheten. Ordet, Jesus Kristus, och Fadern och Anden.